

Sunt vânt de apus...

(Roșchița Ioan)

Sub cupola cu ochii reci,

Mantaua iernii se-ntinde

Și gânduri veștede mă apăs

Cu colți de diavol se-nfîge...

Focul trecător se stinge

O urmă de ecou viu

Durerea încetișor se lasă

Sunt mort, acuma știu.

Marșul funebru al iubirii mele

În clinchet de clopot s-a pierdut

Spre templul cel rece

Sunt demon cu ochii căprui...

O lacrimă ce-mi brazdă,

Obrazul pustiu de sărutări

Se face scânteie

Și înger am fost de curând...

Chipul tău în piatră cioplit

Se pierde sub valuri de gânduri

Și luna zâmbește.

Pământul lipicios și negru,

Obârșie sacră mi-a fost

Un giuvaer sculptat cu fețe

Sunt rod fără un rost...

Cuvântul meu se va opri

La oameni, ca a cerului mană

Ca zeu în stele țintuit

Cu ochi de strălucire rară...

Că-n templul vechi și umed,

La raza caldă de opaiț

Un singur semn, și-am fost țărână

Acum mă-nalț.